HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători)

13 mai 2026 *

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Codul vamal al Uniunii – Dreptul la o cale de atac – Articolul 44 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 – Decizie referitoare la informațiile tarifare obligatorii – Cale de atac jurisdicțională – Rectificare – Efect retroactiv”

În cauza T-150/25,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria), prin decizia din 30 ianuarie 2025, primită de Curte la 21 februarie 2025, în procedura

Zollamt Österreich

împotriva

G GmbH,

TRIBUNALUL (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători),

compus din domnul M. Sampol Pucurull (raportor), președinte, doamna T. Pynnä, domnul J. Laitenberger, doamna M. Stancu și domnul W. Valasidis, judecători,

avocat general: domnul J. Martín y Pérez de Nanclares,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere transmiterea cererii preliminare Tribunalului de către Curte la 7 martie 2025, în temeiul articolului 50b al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene,

având în vedere domeniul prevăzut la articolul 50b primul paragraf litera (c) din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și lipsa unei chestiuni independente de interpretare în sensul articolului 50b al doilea paragraf din statutul menționat,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 10 decembrie 2025,

* Limba de procedură: germana.

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru G Gmbh, de W. Gappmayer, Rechtsanwalt;

– pentru guvernul italian, de S. Fiorentino, în calitate de agent, asistat de F. Meloncelli, avvocato dello Stato;

– pentru Comisia Europeană, de A. Demeneix și B. Eggers, în calitate de agente,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 ianuarie 2026,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 33, 34, 44 și 45 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal al Uniunii”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între G GmbH, pe de o parte, și Zollamt Österreich (Biroul vamal austriac, denumit în continuare „biroul vamal”), pe de altă parte, în legătură cu clasificarea tarifară a garourilor de unică folosință printr-o decizie referitoare la informațiile tarifare obligatorii (denumită în continuare „ITO”).

Cadru juridic

Dreptul Uniunii

3 Potrivit considerentelor (26) și (27) din Codul vamal al Uniunii:

„(26) Pentru garantarea unui echilibru între necesitatea ca autoritățile vamale să asigure aplicarea corectă a legislației vamale, pe de o parte, și dreptul operatorilor economici de a fi tratați în mod echitabil, pe de altă parte, ar trebui să li se acorde acestor autorități competențe extinse de control, iar operatorilor ar trebui să li se acorde dreptul la o cale de atac.

(27) În conformitate cu Carta drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, este necesar să se prevadă, în plus față de dreptul la o cale de atac împotriva oricărei decizii luate de autoritățile vamale, dreptul fiecărei persoane de a fi audiată înainte de luarea oricărei decizii care i-ar fi nefavorabilă. […]”

4 Secțiunea 3 din capitolul 2 din titlul I din Codul vamal al Uniunii, intitulată „Decizii privind aplicarea legislației vamale”, cuprinde articolele 22-37.

5 Articolul 33 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Decizii cu privire la [ITO]”, prevede la alineatul (1):

„Autoritățile vamale iau, în baza unei cereri, decizii referitoare la [ITO] […].

[…]”

6 Articolul 34 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Gestionarea deciziilor referitoare la [ITO]”, prevede la alineatele (1) și (3)-(6):

„(1) Valabilitatea unei decizii ITO încetează înainte de sfârșitul perioadei menționate la articolul 33 alineatul (3) atunci când nu mai este conformă cu dispozițiile de drept, ca urmare a oricăreia dintre următoarele situații:

(a) adoptarea unei modificări la nomenclaturile menționate la articolul 56 alineatul (2) literele (a) și (b);

(b) adoptarea măsurilor menționate la articolul 57 alineatul (4)

cu efect de la data aplicării modificării sau măsurilor respective.

[…]

(3) Valabilitatea deciziilor ITO […] nu încetează cu efect retroactiv.

(4) Prin derogare de la articolul 23 alineatul (3) și articolul 27, deciziile ITO […] sunt anulate în cazul în care sunt fondate pe informații inexacte sau incomplete furnizate de către solicitant.

(5) Deciziile ITO […] se revocă în conformitate cu articolul 23 alineatul (3) și cu articolul 28. Cu toate acestea, astfel de decizii nu se revocă la cererea titularului deciziei.

(6) Deciziile ITO […] nu pot fi modificate.”

7 Secțiunea 6 din capitolul 2 din titlul I din Codul vamal al Uniunii, intitulată „Căi de atac”, cuprinde articolele 43-45.

8 Articolul 44 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Dreptul la o cale de atac”, prevede:

„(1) Orice persoană are dreptul de a exercita o cale de atac împotriva deciziilor privind aplicarea legislației vamale, luate de autoritățile vamale și care o privesc direct și individual.

[…]

(2) Dreptul la o cale de atac poate fi exercitat în cel puțin două etape:

(a) în prima etapă, în fața autorităților vamale sau a unei autorități judiciare sau a unui alt organism desemnat în acest scop de către statele membre;

(b) în etapa următoare, în fața unei instanțe superioare independente care poate fi o autoritate judiciară sau un organism specializat echivalent, conform dispozițiilor în vigoare în statele membre.

[…]

(4) Statele membre asigură faptul că procedura de atac permite confirmarea sau rectificarea rapidă a deciziilor luate de către autoritățile vamale.”

9 Articolul 45 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Suspendarea executării”, prevede:

„(1) Exercitarea unei căi de atac nu are efect suspensiv de executare asupra deciziei contestate.

(2) Cu toate acestea, autoritățile vamale suspendă total sau parțial executarea unei astfel de decizii în cazul în care au motive întemeiate de îndoială în privința conformității deciziei contestate cu legislația vamală sau consideră că un prejudiciu ireparabil se poate produce la adresa persoanei în cauză.

[…]”

Dreptul austriac

10 Articolul 279 din Bundesabgabenordnung (Codul fiscal federal) prevede:

„(1) Cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 278, Tribunalul Administrativ soluționează întotdeauna cauza pe fond prin hotărâre. Acesta poate să substituie opinia autorității fiscale cu propria opinie atât în dispozitivul hotărârii, cât și în motivarea ei și să modifice astfel decizia atacată, să o anuleze sau să respingă ca nefondată contestația formulată împotriva deciziei.

(2) Prin anularea deciziei atacate, procedura se regăsește în stadiul în care era înainte de adoptarea acestei decizii.

[…]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

11 La 27 octombrie 2022, la cererea societății G, biroul vamal a emis o decizie ITO pentru un produs denumit „garou de unică folosință” pe care l-a clasificat la codul 4008 2190 00 din tariful integrat al Uniunii Europene, cu o durată de valabilitate cuprinsă între 27 octombrie 2022 și 26 octombrie 2025.

12 La 22 noiembrie 2022, G a formulat o contestație împotriva deciziei biroului vamal, susținând că clasificarea tarifară efectuată era incorectă din punct de vedere material. Biroul vamal a respins contestația.

13 La 5 mai 2023, G a formulat o acțiune împotriva deciziei biroului vamal la Bundesfinanzgericht (Tribunalul Fiscal Federal, Austria). Prin hotărârea din 12 martie 2024, Bundesfinanzgericht (Tribunalul Fiscal Federal) a admis acțiunea și a modificat această decizie clasificând produsul în cauză la codul 4014 9000 00 din tariful integrat al Uniunii Europene, cu efect de la data emiterii deciziei menționate de către biroul vamal.

14 Biroul vamal a formulat recurs împotriva deciziei Bundesfinanzgericht (Tribunalul Fiscal Federal) la Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria), care este instanța de trimitere, pentru motivul că, întemeindu-se pe articolul 279 din Codul fiscal federal, Bundesfinanzgericht

(Tribunalul Fiscal Federal) ar fi intenționat să modifice retroactiv decizia ITO menționată la punctul 11 de mai sus, ceea ce nu ar fi permis de Codul vamal al Uniunii, în special de articolul 34 alineatele (3) și (6) din acesta.

15 Potrivit instanței de trimitere, în conformitate cu articolul 279 alineatul (1) din Codul fiscal federal, Bundesfinanzgericht (Tribunalul Fiscal Federal) putea să substituie opinia biroului vamal cu propria opinie și să modifice astfel decizia în cauză, cu efect retroactiv de la data emiterii acesteia de către biroul vamal.

16 Instanța de trimitere arată totuși că Codul vamal al Uniunii prevede în mod expres la articolul 34 alineatul (4) că anulările cu efect retroactiv ale deciziilor ITO nu intervin decât atunci când acestea sunt fondate pe informații inexacte sau incomplete furnizate de solicitant. Pe de altă parte, instanța de trimitere constată că, în temeiul articolului 34 alineatul (3) din acest cod, valabilitatea deciziilor ITO nu încetează cu efect retroactiv. În sfârșit, instanța de trimitere arată că articolul 34 alineatul (6) din Codul vamal al Uniunii prevede că deciziile ITO nu pot fi modificate.

17 Instanța de trimitere exprimă însă îndoieli cu privire la aspectul dacă articolul 34 din Codul vamal al Uniunii are un efect asupra căilor de atac formulate în temeiul articolului 44 din același cod.

18 În aceste condiții, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Având în vedere că, potrivit articolului 44 alineatul (4) din [Codul vamal al Uniunii], statele membre asigură că procedura de atac permite confirmarea sau rectificarea rapidă a deciziei luate de către autoritățile vamale, articolele 33, 34, 44 și 45 din [codul menționat] trebuie interpretate în sensul că decizia dată în calea de atac formulată în temeiul articolului 44 alineatul (2) din [Codul vamal al Uniunii] împotriva unei [ITO] emise în conformitate cu articolul 33 din [codul menționat] are efect retroactiv de la momentul emiterii acestei [ITO] de către biroul vamal?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, articolele 33, 34, 44 și 45 din [Codul vamal al Uniunii] trebuie interpretate în sensul că statele membre pot prevedea în normele lor procedurale naționale că decizia dată în calea de atac formulată în temeiul articolului 44 alineatul (2) din [acest cod] împotriva unei [ITO] emise în conformitate cu articolul 33 din [codul menționat] are efect retroactiv de la momentul emiterii acestei [ITO] de către biroul vamal?”

Cu privire la întrebările preliminare

19 Prin intermediul celor două întrebări preliminare, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 44 alineatul (4) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale care prevede că decizia unei autorități judiciare sesizate cu o cale de atac formulată în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) din acest cod împotriva unei decizii ITO are efect retroactiv de la data emiterii acestei decizii ITO de către autoritățile vamale.

20 În conformitate cu articolul 44 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii, titularul unei decizii privind aplicarea legislației vamale luate de autoritățile vamale are dreptul de a exercita o cale de atac împotriva deciziei respective.

21 În plus, în conformitate cu articolul 44 alineatul (4) din Codul vamal al Uniunii, statele membre asigură faptul că procedura de atac permite confirmarea sau rectificarea rapidă a deciziilor luate de autoritățile vamale.

22 Rezultă că deciziile adoptate de autoritățile judiciare au drept consecință fie confirmarea, în cazul respingerii căii de atac, fie rectificarea, în cazul admiterii căii de atac, a deciziilor ITO atacate în fața autorităților menționate.

23 Cu toate acestea, trebuie să se constate că articolul 44 alineatul (4) din Codul vamal al Uniunii nu precizează în ce mod trebuie să aibă loc rectificarea deciziilor ITO, în lipsa furnizării unei definiții a termenului „rectificare” sau a efectuării în această privință a unei trimiteri la dreptul național.

24 Or, dintr-o jurisprudență constantă reiese că semnificația și sfera de aplicare a termenilor pentru care dreptul Uniunii nu oferă nicio definiție și nu face nicio trimitere la dreptul statelor membre trebuie determinate în funcție de sensul lor obișnuit în limbajul curent, ținând cont în același timp de contextul în care sunt utilizați și de obiectivele urmărite de reglementarea din care fac parte [a se vedea Hotărârea din 20 noiembrie 2025, Servoprax (Garouri medicale), C-631/23, EU:C:2025:906, punctul 45 și jurisprudența citată].

25 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că, în limbajul curent, verbul „a rectifica” este definit ca însemnând acțiunea de a corecta sau de a modifica ceva pentru a-l face exact sau adecvat.

26 Deși modul de redactare a articolului 44 alineatul (4) din Codul vamal al Uniunii nu permite să se stabilească în mod univoc dacă rectificarea pe care o prevede produce efecte retroactive, este totuși necesar să se arate că o rectificare rapidă a unei decizii ITO nelegale poate determina modificarea retroactivă a acestei decizii. Astfel, în acest mod, titularul deciziei ITO incorecte va beneficia de o rectificare completă prin care se urmărește în special introducerea clasificării adecvate, întrucât se consideră că o ITO incorectă nu a fost niciodată valabilă.

27 Prin urmare, în lipsa unei mențiuni contrare în textul articolului 44 alineatul (4) din Codul vamal al Uniunii, noțiunea de „rectificare” poate fi înțeleasă în sensul că nu exclude o rectificare retroactivă prin care se urmărește să se confere deciziei ITO conținutul pe care ar fi trebuit să îl aibă de la adoptarea sa.

28 În al doilea rând, în ceea ce privește analiza contextuală, *primo*, trebuie arătat că nici articolul 33 din Codul vamal al Uniunii, nici articolul 34 din același cod nu pot fi relevante pentru aprecierea compatibilității cu dreptul Uniunii a unei legislații naționale care prevede că decizia unei autorități judiciare sesizate cu o cale de atac formulată în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) din codul menționat împotriva unei decizii ITO are efect retroactiv de la data emiterii acestei decizii de către autoritățile vamale.

29 Astfel, articolele 33 și 34 din Codul vamal al Uniunii, pe de o parte, și articolul 44 din acest cod, pe de altă parte, figurează în secțiuni diferite din Codul vamal al Uniunii, primele figurând în secțiunea 3 din capitolul 2 din titlul I din acest cod, intitulată „Decizii privind aplicarea legislației vamale”, iar a doua în secțiunea 6 din capitolul 2 din titlul I din acest cod, intitulată „Căi de atac”.

30 De altfel, articolul 33 din Codul vamal al Uniunii atribuie competența de a emite ITO administrațiilor vamale ale statelor membre însărcinate cu aplicarea legislației vamale. În plus, articolul 34 din Codul vamal al Uniunii reglementează gestionarea ITO și, mai precis, încetarea

valabilității, revocarea, modificarea sau anularea deciziilor ITO de către autoritățile vamale. Or, trebuie să se facă distincție între autoritățile judiciare însărcinate să se pronunțe, conform articolului 44 din Codul vamal al Uniunii, cu privire la căile de atac împotriva deciziilor adoptate de autoritățile vamale și acestea din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 septembrie 2023, OGL-Food Trade Lebensmittelvertrieb, C-770/21, EU:C:2023:690, punctul 69).

31 Astfel, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 50 din concluzii, efectele în timp ale deciziilor autorităților vamale nu pot condiționa și nici nu pot exercita vreo influență asupra celor ale deciziilor autorităților judiciare, întrucât legiuitorul Uniunii nu a aliniat tratamentul deciziilor autorităților judiciare la cel al deciziilor autorităților vamale.

32 În consecință, chestiunea caracterului retroactiv sau neretroactiv al deciziilor adoptate în urma unei căi de atac formulate conform articolului 44 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii nu este reglementată de articolele 33 și 34 din același cod.

33 *Secundo*, din articolul 45 din Codul vamal al Uniunii, care figurează în aceeași secțiune precum articolul 44 din acest cod, rezultă că autoritățile vamale suspendă total sau parțial executarea unei decizii ITO care face obiectul unei căi de atac în cazul în care au motive întemeiate de îndoială în privința conformității deciziei menționate cu legislația vamală sau consideră că un prejudiciu ireparabil se poate produce pentru persoana în cauză.

34 Din jurisprudența Curții reiese că instanța sesizată cu un litigiu căruia i se aplică dreptul Uniunii trebuie să fie în măsură să încuviințeze măsuri provizorii pentru a garanta deplina eficacitate a hotărârii judecătorești care se va pronunța cu privire la existența drepturilor invocate în temeiul dreptului Uniunii Astfel, articolul 45 din Codul vamal al Uniunii nu limitează competența de care dispun autoritățile judiciare sesizate cu o cale de atac formulată în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) din același cod de a suspenda executarea deciziei contestate pentru a se conforma obligației lor de a asigura deplina eficacitate a dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 ianuarie 2001, Kofisa Italia, C-1/99, EU:C:2001:10, punctele 48 și 49).

35 Or, așa cum a arătat domnul avocat general la punctul 66 din concluzii, recunoașterea suspendării executării este însoțită în mod necesar de posibilitatea de a restabili retroactiv situația juridică a operatorilor economici pentru a se evita prejudicii financiare nejustificate în sarcina acestora atunci când o decizie inițială se dovedește eronată.

36 Prin urmare, articolul 45 din Codul vamal al Uniunii nu poate limita posibilitatea de care dispun autoritățile judiciare sesizate cu o cale de atac formulată în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) din acest cod împotriva unei decizii ITO de a recunoaște un efect retroactiv deciziei adoptate cu privire la această cale de atac pentru a se conforma obligației lor de a asigura deplina eficacitate a căii de atac menționate.

37 În al treilea rând, trebuie arătat că o asemenea interpretare este confirmată și de finalitatea articolului 44 din Codul vamal al Uniunii, care urmărește să garanteze dreptul operatorilor economici de a formula o cale de atac împotriva unei decizii a unei autorități vamale.

38 Astfel, după cum reiese din considerentele (26) și (27) ale Codului vamal al Uniunii, revine statelor membre sarcina de a prevedea un sistem de căi de atac care să permită asigurarea respectării dreptului fundamental la protecția jurisdicțională efectivă, așa cum este garantat la articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale.

39 Or, o cale de atac nu poate fi considerată efectivă dacă nu elimină situația care rezultă dintr-o ITO nelegală și dacă nu plasează operatorul economic titular al deciziei ITO în situația în care s-ar fi aflat dacă nelegalitatea în discuție nu ar fi avut loc.

40 De altfel, așa cum a arătat domnul avocat general la punctul 62 din concluzii, a lăsa să subziste efectele unei decizii ITO considerate nelegală ar putea fi contrar dreptului la protecția jurisdicțională efectivă, întrucât s-ar menține asemenea efecte în privința unui operator economic care ar fi introdus totuși în termenele prevăzute o cale de atac împotriva acestei decizii.

41 După cum rezultă din cuprinsul punctelor 26 și 27 de mai sus, articolul 44 alineatul (4) din Codul vamal al Uniunii nu se poate opune, pe de altă parte, ca autoritățile judiciare sesizate cu o cale de atac în temeiul articolului 44 alineatul (2) din codul menționat să dispună ca decizia cu privire la o cale de atac formulată împotriva unei decizii ITO să se aplice retroactiv de la data emiterii acestei ITO de către autoritatea vamală, pentru a se conforma obligației lor de a asigura deplina eficacitate a dreptului Uniunii.

42 În plus, trebuie amintit că securitatea juridică figurează printre principiile generale recunoscute în dreptul Uniunii. Caracterul definitiv al unei decizii administrative, dobândit la expirarea unor termene rezonabile pentru introducerea căilor de atac sau prin epuizarea căilor de atac, contribuie la securitatea menționată și de aici rezultă că dreptul Uniunii nu impune ca un organ administrativ să fie în principiu obligat să revină asupra unei decizii administrative care a dobândit un asemenea caracter definitiv (Hotărârea din 13 ianuarie 2004, Kühne & Heitz, C-453/00, EU:C:2004:17, punctul 24).

43 Cu toate acestea, astfel cum a amintit domnul avocat general la punctele 60 și 61 din concluzii, principiul securității juridice impune numai ca efectele unei decizii ITO care face obiectul unei căi de atac să devină definitive numai din momentul în care calea de atac respectivă a fost respinsă definitiv sau, în lipsa unei căi de atac, de la expirarea termenelor prevăzute în acest scop. Astfel, principiul securității juridice nu poate fi invocat pentru a justifica menținerea efectelor unei decizii ITO în perioada cuprinsă între intrarea sa în vigoare și admiterea căii de atac jurisdicționale introduse împotriva sa.

44 De altfel, contrar celor susținute de guvernul italian, potrivit căruia ar fi dificil să se asigure cunoașterea efectivă de către toate celelalte state membre a unei decizii jurisdicționale naționale de anulare sau de rectificare ce are efect retroactiv, trebuie să se constate că, potrivit articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Codul vamal al Uniunii (JO 2015, L 343, p. 558), pentru schimbul și stocarea de informații referitoare la cereri și decizii legate de ITO sau la orice eveniment ulterior care ar putea avea efecte asupra cererii sau deciziei inițiale, se utilizează un sistem electronic implementat în temeiul articolului 16 alineatul (1) din Codul vamal al Uniunii. În consecință și astfel cum a confirmat Comisia Europeană în ședință, atunci când o decizie ITO este anulată sau modificată ca urmare a unei decizii a unei autorități judiciare, informația este introdusă de autoritatea vamală în cauză în acest sistem informatic prin intermediul unui cod de invaliditate asociat deciziei ITO, însoțit de data corespunzătoare, și devine astfel vizibilă pentru toate autoritățile vamale.

45 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebările preliminare că articolul 44 alineatul (4) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei dispoziții naționale care prevede că decizia unei autorități judiciare sesizate cu o cale de atac formulată în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) din acest cod împotriva unei decizii ITO are efect retroactiv de la data emiterii acestei decizii ITO de către autoritățile vamale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Tribunalului, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători)

declară:

Articolul 44 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune unei dispoziții naționale care prevede că decizia unei autorități judiciare sesizate cu o cale de atac formulată în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) din codul menționat împotriva unei decizii referitoare la informațiile tarifare obligatorii are efect retroactiv de la data emiterii acestei decizii referitoare la informațiile tarifare obligatorii de către autoritățile vamale.

Sampol Pucurull Pynnä Laitenberger

Stancu Valasidis

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 13 mai 2026.

Semnături